

LÁSZLÓ NOÉMI

Legújabb versem

*Édes jó olvasóm, itt a legújabb versem.
Most elmondom rím nélkül, nyersen,
a dolgokról mit gondolok.*

*Mint látjuk, elég bonyolult dolog.
Öt sort sem írtam még le, becsúsztak a rímek,
mert agyam magyarul rímekre hív meg,
beszédem gondolkodás nélkül pattan,
két szó ha összecseng, az énnekem
még mindig ellenállhatatlan.*

*Így történik velem a vers,
harmincnál is több éve már.
Szótagról szótagra tapogatózom.
Síkos barlang a nyelv, tengerfenék,
hegycsúcsra épített hajdani vár,
ahová alábukom, fölkapaszkodom,
hogymagusból és mélyből is
báméskodhassam
némely dolgokon.*

*Régen azt hittem, mindenről
mindent lehet majd tudni egyszer.
Nézem: itt rettegés, hogy élelmünkben
lehetetlenül sok a vegyszer, ott rettegés,
hogymismeretlenek az életünkre törnek,
hogyma tömeget ölelő butaság íve mégsem
tört meg. Egymást tapossák képletesen vett
vakok, némák és süketek, a valódiakat
szinte csak anyjuk látja meg.*

*Egy vers hangulata kétezer tizenhétben
sem lehet oldott. Égő gyújtózsínórral,
mérget lehelve tolulnak előnkbe a dolgok,
divatcikk, ragacsos műanyag kukák,
betonból öntött szoborféleségek,
bálázott fölösleg, gőzölgő aszfalt,
háztartási gépek.*

*Nem csoda hát, hogy fogynak a sorok,
pedigmég el sem kezdtem mondani,
mit gondolok. Ne kérdezd, miért nem.*

*Elmondom kérdezetlenül, amíg a nap
fölhág az égre, és a láthatárra ül,
bágyadtan fénylik mint anyák szemén
a gond. Mert a költő csak mond,
csak mond, csak mond.*

*Értelme nincs. Gyöngy a beszéd,
színjátészó, szép, tökéletes. Aztán gurul,
semmit sem tudsz hozzá támasztani,
megkapaszkodni benne nem is érdemes.*

*Bár a költő is kapaszkodna néha.
Élete könnyű, tétlen, felelőtlen, léha,
mondják. Szorítja minden oldalról
a bizonyosság,*

*hogy férfi, nő, fiatal, vén, keleti, nyugati.
Egy anyanyelve van, azzal repül időbe, térbe ki,
azzal visszhangzik lényében a gondolatfutam.*

*Hát hogy ne volna fásult, izgatott,
zsibbadt, őrzöngő, kétségbeesett?
Hogy ne bámulna konokul szívének kedves
képeket, szavakból összeálltakat, mint akit
egyszer csak megbabonáztak?*

*Hogy ne akarná folyton magára bontani
a házat, ezt az egyetlen nyelv szavaiból
rakott, rozoga menedéket, ami a haláltól igen,
a kárhozattól egyáltalán nem véd meg?*

*Hogy ne akarná folyton
elvont csodák himnuszát zengeni,
olyannyira, hogy szava sincs ahhoz,
aki gondját viseli, élni segíti?*

*Hálátlan lény a nyelv szerelmese.
Szívkamrája mennyezetét veri
egy élet összehordott, gyűrött szennyese.
Annak a tetején kell káprázatos dalba fognia.*

Mert valaki hajlandó lesz lehozni a